

також позитивно впливає на розвиток професійної мотивації до ефективної самореалізації, самоактуалізації у подальшій професійній праці та неперервного саморозвитку.

Література

1. Бабанский Ю. К. Педагогика : учебн. пособ. / Юрий Константинович Бабанский – М. : Просвещение, 1983. – 607 с.
2. Батороев К. Б. Аналогии и методы в познании / К. Б. Батороев. – М. : Просвещение, 1981 – 316 с.
3. Бондар В. І. Дидактика: підручн./ Володимир Іванович Бондар – К. : Либідь, 2005. – 264 с.
4. Гончаренко С.У. Український педагогічний енциклопедичний словник / Семен Устимович Гончаренко. – вид.2-е, доповн. й виправ. – Рівне : Волинські обереги, 2011. – 552 с.
5. Зайченко І. В. Педагогіка : навч. посібн. / І. В. Зайченко – К. : Освіта України, КНТ, 2008. – 528 с.
6. Зязюн І. А. Філософські проєкції освіти й освітніх технологій/ Іван Андрійович Зязюн // Шлях освіти. – 1996. – №1. – С.4-9
7. Зязюн І.А. Краса педагогічної дії: навч. посібн. / Іван Андрійович Зязюн, Гална Михайлівна Сагач – К. : Українсько-фінський ін-т менеджменту і бізнесу, 1997. – 302 с.
8. Краевский В.В. Теоретические основы процесса обучения в советской школе / под ред. В. В. Краевского, И. Я. Лернера. – М. : Педагогика, 1989. – 316 с.
9. Маслов В.І. Теоретичні основи та головні модульні компоненти змісту підготовки керівників навчальних закладів / Підготовка керівника навчального закладу до управлінської діяльності в ринкових умовах : навч. посібн. / Чміля А.І., Маслов В. І., Дмитренко Г. А., Єльнікова Г. В., Федоров Г. В. / за ред. Чміля А. І. – К. : Логос, 2006. – 128 с.
10. Ничкало Н. Г. Неперервна професійна освіта як філософська та педагогічна категорія / Нелля Григорівна Ничкало // Неперервна професійна освіта: теорія і практика: наук.-метод. журнал. – К. – 2001. – Вип. 1. – С.10-21; С. 17-18
11. Сисоева С.О. Педагогічна творчість : монограф. / Світлана Олександрівна Сисоева – Х.-К. : Книжкове видання «Каравела», 1998. – 150 с.
12. Штофф В. А. Моделирование и философия / Виктор Александрович Штофф. – М. : Высш. шк., 1978. – 269 с.

Анотація

У статті теоретичне обґрунтовано необхідність і доцільність розробки і запровадження моделі розвитку літературознавчої компетентності майбутніх учителів української мови і літератури в умовах вищого педагогічного навчального закладу. Проведено дефінітивний аналіз термінів «модель», «моделювання», представлено результати наукової рефлексії щодо процесу педагогічного моделювання. Представлено й аргументовано дослідницьку позицію щодо сутності моделі розвитку літературознавчої компетентності майбутніх учителів української мови і літератури у ВПНЗ.

Аннотация

В статье теоретически обоснована необходимость и целесообразность разработки и внедрения модели развития литературоведческой компетентности будущих учителей украинского языка и литературы в условиях высшего педагогического учебного заведения. Проведен дефинитивный анализ терминов «модель», «моделирование», представлены результаты научной рефлексии относительно процесса педагогического моделирования. Представлена и аргументирована исследовательская позиция относительно сущности модели развития литературоведческой компетентности будущих учителей украинского языка и литературы в высших педагогических учебных заведениях.

Summary

In the article a theoretical necessity and feasibility of developing and implementing a model of literary competence of future teachers of Ukrainian language and literature teacher in high school. A definitive analysis of the terms "model", "modeling", presents the results of scientific reflection on the process of teaching modeling. Presented research and reasoned position on the nature of literary models of competence of future teachers of Ukrainian language and literature in higher educational institutions.

Ключові слова: учитель української мови і літератури, словесник, літературознавча компетентність, модель, педагогічне моделювання.

Ключевые слова: учитель украинского языка и литературы, литературоведческая компетентность, модель, педагогическое моделирование.

Key words: teacher of Ukrainian language and literature, literary competence, model, teacher modeling.

Подано до редакції 31.03.2013.

УДК: 378.013 + 371.3 + 302.2 + 491.79

© 2013

Бєляк О.М.

СТВОРЕННЯ В МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ-СЛОВЕСНИКІВ ПОЗИТИВНОЇ МОТИВАЦІЇ ДО ОВОЛОДІННЯ КОМУНІКАТИВНИМИ ЯКОСТЯМИ МОВЛЕННЯ

Постановка проблеми у загальному вигляді... Сучасні реалії динамічного інформатизованого суспільства зумовили пошук нових концептуальних підходів до розвитку освіти, науки, культури. В умовах переходу вищої школи на стандарти європейської освіти особливої ваги набуває проблема формування високоерудованої компетентної, творчої мовної особистості майбутнього вчителя-словесника. На це орієнтує

Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2010-2021 рр., Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти, концепції мовної освіти в Україні, Державний стандарт мовної освіти у вищій школі.

Особистість майбутнього вчителя-словесника формується здебільшого на ґрунті мови, на її «лексико-понятійному арсеналі та її засобах» і розкривається як освічена виразна індивідуальність у навчально-мовленнєвій педагогічній діяльності. Сучасна соціокультурна ситуація в Україні потребує вчителя-словесника, висококваліфікованого фахівця, який володіє системними знаннями, вміннями і навичками з лінгвістичних, літературознавчих, психологічних і педагогічних наук; ефективними сучасними методиками навчання і виховання учнів; з нормативним літературним мовленням. У цьому зв'язку значущою виявляється проблема розвитку комунікативних якостей мовлення майбутнього вчителя, що є показником освіченості та грамотності, своєрідною візитівкою незалежно від віку та предмета, який він викладає. Досконало володіючи мовою і технікою мовлення, педагог може ефективно будувати взаємовідносини як з учнями, так із соціальним докільям.

Особливо це стосується фахової підготовки майбутніх учителів-словесників, оскільки саме вони прищеплюють школярам основи мовної культури. Метою діяльності вчителя-словесника є формування в тих, кого він навчає, певних комунікативних якостей мовлення, виховання у них ініціативи в самоврядуванні, самоконтролі, самооцінці. Отже, вчитель української мови і літератури повинен сприяти формуванню мовленнєвої культури учнів, розкривати перед ними функціональні можливості мовлення як засобу взаємодії з іншими людьми.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми...

Загальна феноменологія комунікативних якостей мовлення знайшла своє відображення в різних наукових напрямках: психологічному (О. Бодальов, Л. Виготський, І. Зимняя, О. Леонт'єв, М. Львов, В. Малахов, Т. Путіловська, Г. Рогова та ін.), педагогічному (А. Богуш, І. Варнавська, М. Гоноблін, О. Заболотська, Н. Кузьміна, В. Пасинок, В. Сухомлинський та ін.), лінгвістичному й лінгводидактичному (В. Антоненко-Давидович, Н. Бабич, Ф. Бацевич, О. Біляєв, М. Вашуленко, О. Горошкіна, С. Гурвич, С. Дорошенко, М. Жовтобрюх, І. Ілляш, А. Коваль, Т. Ладиженська, С. Караман, Л. Мацько, А. Николаїчева, М. Пентиліук, О. Пономарів, О. Потєбня, Д. Розенталь, Г. Шелехова, І. Чередніченко та ін.). Проблему комунікативної діяльності досліджували Ф. Бацевич, А. Богуш, О. Бондаренко, М. Головань, Е. Гроссе, М. Каган, Н. Кузьміна, Л. Паламар, Т. Піроженко та ін.

Слід зазначити, що очевидно є низка суперечностей між: суспільною потребою в оновленні мовної освіти на всіх її рівнях на основі комунікативно-діяльнісного підходу та недостатнім втіленням означеного підходу в реальній освітній процесі вищих педагогічних навчальних закладів; утвердженням суб'єкт-суб'єктної парадигми сучасної педагогічної освіти, спрямованої на розвиток компетентісного фахівця – мовної особистості з розвиненими комунікативними якостями мовлення та домінуванням знаннєво-функціональної моделі навчання; нормативним змістом мовної освіти та необхідністю врахування різноплановості контекстів і завдань комунікативно-мовленнєвої професійно-педагогічної діяльності; потребою сучасної освіти у вчителів з розвиненими комунікативними якостями мовлення та недостатньою розробленістю теоретичних і технологічних аспектів, педагогічних умов їх розвитку у процесі професійно-педагогічної підготовки у вищих навчальних закладах. Для ефективного розвитку комунікативних якостей мовлення в майбутніх учителів-словесників було визначено педагогічні умови, які б сприяли ефективному їх розвитку. З'ясуємо насамперед дефініції термінів «умова» та «педагогічна умова».

Педагогічні умови – це ті обставини, необхідні для цілеспрямованої підготовки майбутнього вчителя до будь-якої діяльності та за яких здійснюється навчально-виховний процес. Педагогічні умови розвитку комунікативних якостей мовлення в майбутніх учителів-словесників – це обставини, що є важливими для оволодіння знаннями, вміннями і навичками здійснювати заходи, спрямовані на розвиток комунікативних якостей мовлення.

Отже, педагогічними умовами розвитку комунікативних якостей мовлення в майбутніх учителів-словесників було обрано: використання міжпредметних зв'язків у процесі розвитку у студентів комунікативних якостей мовлення; наявність комунікативно-професійної спрямованості фахових дисциплін щодо розвитку комунікативних якостей мовлення у ВНЗ; створення у студентів позитивної мотивації до оволодіння комунікативними якостями мовлення; організація активної професійно-зорієнтованої мовленнєвої діяльності студентів щодо оволодіння ними комунікативними якостями мовлення.

Створення у студентів позитивної мотивації до оволодіння комунікативними якостями мовлення виступає важливою педагогічною умовою для розвитку комунікативних якостей мовлення у майбутніх учителів-словесників.

У довідковій літературі мотив (від лат. *move* – приводити до руху, штовхати) розглядається як: 1) спонукання до діяльності, пов'язане із задоволенням потреб суб'єкта; 2) сукупність зовнішніх і внутрішніх умов, що викликають активність суб'єкта й визначають його спрямованість; 3) предмет, що спонукає й визначає вибір спрямованої діяльності (матеріальний і ідеальний), заради якого вона здійснюється; 4) усвідомлена причина, що

лежить в основі вибору дій і вчинків особистості [7, с. 219]. При цьому мотивація розуміється як спонукання, що викликають активність організму й визначають її спрямованість, а мотивування визначається як раціональне пояснення суб'єктом причин дії. Сукупність усіх мотивів особистості становить її мотивацій сферу, яка, у в свою чергу, характеризується стійкістю і динамічністю (рухомістю) [4, с. 73].

Учені (А. Петровський, М. Ярошевський та ін.) визначають мотив як спонукання до діяльності, яке пов'язане із задоволенням особистісних потреб, що викликають активність суб'єкта, збуджуючи і визначаючи вибір напрямку діяльності. Мотив розглядається, як задоволення потреб людини в ході пошукової активності, за основу береться закономірність розвитку та поширення кола діяльності. Дотримуючись такого визначення, науковці стверджують, що в людини джерелом розвитку мотивів є процес суспільного виробництва матеріальних і духовних цінностей (в онтогенезі присутні цьому суспільству цінності, інтереси, ідеали та ін.) [6, с. 219].

Учені (В. Давидов, О. Запорожець, Б. Ломов, О. Лурія, О. Матюшкін та ін.) визначають дефініцію «мотив» як потребу та інтерес особистості, якщо розвиток мотивів знаходить своє вираження в становленні головних життєвих мотивів особистості, тоді мотиви, відповідають елементарним потребам і підпорядковуються головним соціальним і духовним потребам. Людина, як уважають науковці, може зневажати матеріальні блага, а також саме життя заради великих цілей [2, с. 199].

Формулювання цілей статті... Мета даної статі полягала в обґрунтуванні особливостей створення в майбутніх учителів-словесників позитивної мотивації до оволодіння комунікативними якостями мовлення.

Виклад основного матеріалу дослідження... Вченими було виявлено мотиви студентів до професійного зростання в педагогічній діяльності; а саме: соціальні (спрямованість на позитивне ставлення оточення і відповідальність) і пізнавальні (спрямованість на отримання нових знань, засобів самостійного здобуття знань, створення програми для самовдосконалення).

«Мотивація» є більш широким поняттям, ніж «мотив». У науковій літературі мотивацію як психічне явище вчені трактують по-різному. Педагогічний словник трактує мотивацію як – спонуки активності організму і його цілеспрямованості» [5]. Мотивація – це сукупність чинників, що підтримують і спрямовують, тобто визначають поведінку, сукупність мотивів, спонукання, яке викликає активність організму і визначає її спрямованість, процес психічної регуляції конкретної діяльності, процес дії мотиву і як механізм, що визначає виникнення, спрямованість і способи здійснення конкретних форм діяльності, єдину систему процесів, що відповідають за спонукання і діяльність [3, с. 65].

М. Кордиуел уважає, що мотивація – це внутрішній психічний стан організму, який збуджує його вести себе певним чином. Основними складовими мотивації виступають: фізіологічний (задоволення фізіологічних потреб); стимули, що отримані в процесі освіти (мотиваційна тяга до грошей та ін.). Учений також дає визначення терміна «мотивація до досягнення» і доводить, що молодь із середніми розумовими здібностями найчастіше краще навчається, ніж їхні більш здібні колеги. Схильність до постійної наполегливої роботи над важкими завданнями допомагає досягти більшого тому, хто більше працює над собою [8, с. 178].

Від розвитку навчальної мотивації, а не тільки природних здібностей, залежать успіхи в навчанні студентів. Так, при зацікавленості особистості до конкретної діяльності може спрацювати так званий компенсаторний механізм – нестача здібностей поповнюється розвитком мотиваційної сфери (зацікавленість до певної дисципліни, усвідомленість вибору професії тощо), завдяки чому студент досягає значних успіхів [8].

Уважаємо, що створення сприятливої психологічної атмосфери майбутніх учителів-словесників підвищує рівень розвитку їхніх комунікативних якостей мовлення, підтримує пізнавальну активність студентів, а саме: включення студентів у колективні форми групової діяльності; залучення студентів до оцінної діяльності й формування адекватної самооцінки; співробітництво студента й викладача, спільна навчальна діяльність; заохочення пізнавальної активності студентів, створення атмосфери творчості; емоційність мовлення вчителя, пізнавальні ігри, вправи, ситуації, приклади та досвід; уміле застосування методів заохочення і покарання.

Формування у студентів ВНЗ мотивації залежить від правильної сформованості педагогічних настанов. Педагогічна настанова – готовність студента до активної професійно орієнтаційної діяльності, що ґрунтується на потребі особистості в цій діяльності й формується в навчальних ситуаціях. Педагогічна настанова є тією основою, на якій формується спрямованість студента до професійно орієнтаційної роботи на початковому етапі навчання у ВНЗ [1].

Позитивний емоційний клімат передбачає передусім створення атмосфери взаємоповаги, співпраці, співпереживання. Адже крик, неухважність, загроза, примус є виявом непрофесіоналізму. Позитивний емоційний клімат досягається за допомогою встановлення зі студентами довіри. Відвертість педагога, врахування бажань студентів, виконання обіцяного, виявлення співпереживання і допомоги, індивідуальний підхід до кожного, викликають у студентів бажання навчатись і вдосконалювати своє мовлення.

Для створення позитивної мотивації необхідно повсякденно підвищувати авторитет кожного студента. Вдала відповідь, цікава ідея, самостійність і думки, наполегливість, відвертість до товариша – всі ці виявлення

студента як особистості мають одержати суспільну оцінку, яка б сприяла створенню позитивної думки про нього, що, у свою чергу, позитивно впливає на емоційну атмосферу на занятті.

Для створення позитивної мотивації до розвитку комунікативних якостей мовлення в майбутніх учителів-словесників викладачу ВНЗ необхідно передбачити систему заходів (ситуацій, завдань, вправ, ігор), спрямованих на формування окремих аспектів внутрішньої позиції студента стосовно підвищення рівня розвитку комунікативних якостей мовлення. Це можна зробити в такий спосіб: зміцнення й розвиток навченості (заохочення готовності до співробітництва, відкритості до педагогічних впливів, зміцнення власної позиції та прагнення до здійснення власного вибору); створення ситуацій власного вибору для зміцнення й усвідомлення мотивів, власної суб'єктивної позиції; навчання цілепокладання (зміцнення самооцінки й адекватного рівня домагань, здатності реально оцінювати поставлені цілі, активізувати свої можливості); стійкість цілей і наполегливість у їх реалізації (подолання перешкод і бар'єрів у процесі навчальної діяльності, вирішення складних проблем, постановка та реалізація близьких і далеких цілей) [4, с. 76].

Засобами формування позитивної мотивації виступають: аналіз потреб учителів-словесників до розвитку комунікативних якостей мовлення; проведення диспутів, дискусій, круглих столів, змагань, конкурсів, спрямованих на усвідомлення майбутніми вчителями особистісної, професійної та соціальної значущості оцінюваної діяльності, яка робить навчання більш доречним.

Підвищення ефективності розвитку комунікативних якостей мовлення в майбутніх учителів-словесників безпосередньо залежить від використання широкого кола традиційних та інноваційних форм і засобів навчання, які сприятимуть розвитку комунікативних якостей мовлення.

При плануванні конкретних занять викладачі повинні враховувати, що будь-який метод навчання має тією чи тією мірою забезпечувати: активну участь майбутніх учителів-словесників у процесі навчання; встановлення зворотного зв'язку в системі «викладач-студент»; можливість застосовувати набуті знання і навички в професійній діяльності; розвиток цільових навичок поведінки (самостійної творчої діяльності, роботи в малих групах); мотивацію майбутніх учителів-словесників до підвищення ефективності своєї діяльності на заняттях і в реальних ситуаціях; можливість отримувати знання на груповому та індивідуальному рівнях. У процесі розвитку комунікативних якостей мовлення в майбутніх учителів-словесників необхідно використовувати інтерактивні методи, що розвивають у студентів бажання до творчої та продуктивної праці; спонукають до активних дій, досягнення успіхів і мотивують їхню поведінку; відпрацьовують моделі поведінки, необхідні для успішної професійної діяльності. Інтерактивні методи передбачають діалогове навчання, в ході якого відбувається взаємодія викладача зі студентами, спільне вирішення поставлених завдань, взаєморозуміння, розвиток особистісних якостей.

Означена педагогічна умова реалізується шляхом вирішення комунікативних вправ та ситуацій, проведення тренінгів, педагогічних рингів, організації наукових конференцій, конкурсів, створення презентацій тощо. Всі ці види роботи передбачають моделювання, проектування, прогнозування різних комунікаційних ситуацій, гурткову роботу, яка була спрямована на ознайомлення з теоретичним матеріалом, що не розглядався в аудиторний час, на розвиток комунікативних якостей мовлення учителів-словесників, прищеплення студентам професійних умінь і навичок щодо аналізу комунікативно-мовленнєвих, педагогічних явищ, фактів, подій, пізнання сутності творчого педагогічного процесу: процесу розуміння і вирішення педагогічних задач; системи методів, обраних для їх вирішення; системи комунікативних задач.

Формуванню позитивного ставлення майбутніх учителів-словесників до розвитку комунікативних якостей мовлення сприяють і відповідні мотиваційні ситуації, які формують уміння накреслити плани, які співвідносяться з метою студентів; заохочують їх; вчать ставити близькі і перспективні завдання (з удосконалення свого мовлення), а також уміння їх реалізувати; виховують прагнення до пошуку засобів і способів, які допомогли б досягти особистісних цілей; вміння оцінити свої комунікативні якості мовлення, навички самоаналізу та ін.

Висновки... Вважаємо, що такі мотиви, як відповідальність при вивченні української мови, прагнення до нестандартного рішення в педагогічній сфері діяльності, розвивають потребу до самоосвіти й самовиховання, а також формують комунікативну культуру студентів, розвивають комунікативні якості мовлення.

Література

1. Артемов В.А. Основные проблемы современной психологии обучения иностранным языкам / В.А. Артемов // Ин. яз. в школе. – М. : Просвещение, 1967. – С. 24.
2. Давыдов В.В. Принцип развития в психологии / В.В. Давыдов, В.П. Зинченко // Вопросы философии, 1980. – № 12. – С.47-199.
3. Ильин Е.П. Мотивация и мотивы / Е.П. Ильин. – СПб. : Питер, 2000. – 512 с.
4. Негривода Олена Олексіївна. Підготовка майбутніх учителів до професійно орієнтаційної роботи зі старшокласниками : дис... канд. пед. наук : 13.00.04 / ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет ім. К.Д.Ушинського». – О., 2012. – 256 с.
5. Педагогіка : завдання і ситуації : [практикум] / В.Л. Омеляненко, А.І. Кузьмінський, Л.П. Вовк. – 2-ге вид. випр. – К. : Знання – Прес, 2006. – 424 с.

6. Піроженко Т.О. Комунікативно-мовленнєвий розвиток дошкільника /Т.О.Піроженко. – Тернопіль : Мандрівець, 2010. – 152с.
7. Профконсультационная работа со старшокласниками / [под. ред. Б.А. Федоришина]. – К. : Рад. шк., 1980. – 160 с.
8. Effective techniques for English conversation groups. Julia M. Dabson. Third USIA reprinting, 1992. – 178 с.

Анотація

У статті висвітлюються особливості створення в майбутніх учителів-словесників позитивної мотивації до оволодіння комунікативними якостями мовлення.

Аннотация

В статье освещаются особенности создания у будущих учителей-словесников положительной мотивации к овладению коммуникативными качествами речи.

Summary

The article highlights the features of the creation of future teachers, philologists positive motivation to master the communication skills of speech.

Ключові слова: мотив, мотивація, педагогічна настанова, мотиваційна ситуація, позитивна мотивація, емоційний клімат.

Ключевые слова: мотив, мотивация, педагогическая установка, мотивационная ситуация, положительная мотивация, эмоциональный климат.

Key words: motive, motivation, educational instruction, motivational situation, positive motivation, emotional climate.

Подано до редакції 03.04.2013.

УДК 378(73) : 811(07)

© 2013

Білецька І.О.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ДОСВІД ПІДГОТОВКИ ВЧИТЕЛІВ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Постановка проблеми у загальному вигляді... В умовах оновлення педагогічної парадигми професійна підготовка вчителя потребує кардинальних змін, що передбачають пошук інноваційних форм, технологій та організаційно-дидактичних умов. Висуваються принципово нові вимоги й до підготовки майбутніх учителів іноземних мов, здатних стимулювати прагнення підростаючого покоління до накопичення іншомовних знань, занурення в іншомовне середовище. На нашу думку, один із шляхів вирішення цієї проблеми вбачається у зверненні до прогресивного зарубіжного досвіду, зокрема Сполучених Штатів Америки. Адже саме ця країна постійно акумулює передовий світовий досвід у сфері освіти, пристосовуючи його до потреб свого суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми... Як свідчить пілотажний аналіз науково-педагогічної літератури, значна кількість зарубіжних науковців займається дослідженням різноманітних аспектів підготовки вчителів, серед них можна виділити Дж.Берка, Е.Вулфа, Дж.Купера, Б.Росне, Р.Хаустона, В.Хантера, Е.Шорта та інших. Безпосередньо з'ясуванню численних проблем професійної підготовки вчителів іноземних мов у США присвячено роботи багатьох вітчизняних фахівців, зокрема, І.Пасинкової (організаційно-педагогічні основи системи професійної підготовки бакалаврів гуманітарних наук з іноземної мови), Н.Бідюк, М.Радишевської, Л.Черній (компетентнісний підхід у фаховій підготовці майбутніх учителів інземної мови); Д.Заїки (комп'ютерна підтримка навчання іноземних мов в американських університетах).

Формулювання цілей статті... У своїй статті ми робимо спробу проаналізувати американський досвід професійної підготовки вчителів іноземних мов, зокрема охарактеризувати структуру, зміст, цілі та специфіку підготовки майбутніх учителів іноземних мов.

Виклад основного матеріалу дослідження... Сучасна система педагогічної освіти Сполучених Штатів Америки є відкритою, самостійною, гнучкою, багатофункціональною, багатопрофільною структурою, яка охоплює взаємопов'язані системотвірні компоненти, що забезпечують її динамічний та випереджувальний розвиток. Як соціальний інститут вона є складовою державної освітньої політики, реалізація якої забезпечується гнучкою законодавчо-нормативною базою, тісним зв'язком зі школою, що уможливорює оперативне реагування на її динамічні зміни і сприяє забезпеченню стабільності в освітньому просторі американського суспільства. Професійна підготовка вчителя іноземної мови має специфіку, оскільки передбачає не лише чітку організаційну структуру на всіх рівнях, а, передусім, врахування особливостей контингенту учнів; єдність і взаємозв'язок теоретичної підготовки з практикою; інноваційність і професійну спрямованість освітніх програм; гнучкість системних зв'язків з освітянами, батьками та громадськістю [1, с. 52].

За останні два десятиліття у США з'явилися і набули чинності такі наступні важливі для підготовки вчителів іноземних мов концепції, як викладання як прийняття рішень; поняття "прихованої" педагогіки і курікулуму; співвідношення контексту (що вивчається) і методики (як вивчається); теорія Крашена про засвоєння іноземної другої мови; теорія множинних здібностей Г.Гарднера; роль соціокультурної компетенції у засвоєнні іноземної мови; технології критичного креативного мислення та ін.